

Sunt douăzeci de ani...

Nicolae Labiş

Sunt douăzeci de ani şi încă unul...
N-aş vrea nici unul să i-l dau minciunii.
Să zboare toţi spre zare cum colunul
Care apoi se-ntoarce în pântecul genunii.

Dar toate astea-s fleacuri: mai presus
Eu ştiu un lucru care-i ţinta vieţii:
Să ții un steag, destoinic, cât mai sus.
E steagul roşu-al meu şi-al dimineţii.

E steagul cui? Eu cred că e al meu,
Ori poate-al lumii, izbutind să doară,
Când din infernul inimii, mereu,
Însângerat mi-l flutur în afară.

Iar seara, când se lasă cu răcoare,
Şi cerul se întunecă-n frumos
Însângerat şi vast mai ard în zare
Înmiresmând în chip de chiparos.